

Arrest

nr. 131 988 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X *alias* X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 1999 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Zij legde geen identiteitsdocumenten voor. Zij beweerde de nationaliteit te bezitten van Servië-Montenegro en beweerde M(...) Besim te zijn.

Op 14 september 1999 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ingevolge het dringend beroep, werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 november 1999 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen die beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 90.106 van 9 oktober 2000 werd die vordering verworpen door de Raad van State.

Op 12 november 2001 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2007 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 4695 van 11 december 2007 werd de voormelde beslissing door de Raad vernietigd.

Op 18 september 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 27 december 2007 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 10 239 van 21 april 2008 werd dit beroep verworpen.

Op 17 juni 2008 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, omdat de verzoekende partij die steeds de identiteit M(...) Besim gebruikte, de overheid trachtte te misleiden door een valse geboorteakte voor te leggen.

Op 1 juli 2008 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 september 2009 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij gebruikte de identiteit van B(...) Besim, van Albanese origine en afkomstig van Pëje, Kosovo.

Bij beslissing van 22 juli 2010 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 18 augustus 2010 werd aan de verzoekende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 1 september 2010 diende zij nogmaals een aanvraag in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 11 januari 2011 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 60 173 van 26 april 2011.

Inmiddels diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 19 maart 2012 werd ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Opnieuw diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

Op 4 mei 2012 diende zij wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 2 mei 2013 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omwille van het niet voldaan zijn van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Tegen deze beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

Op 20 mei 2013 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 14 juni 2013 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van de verwerende partij van 9 april 2014 werd ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

Op 9 april 2014 werd aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

Eveneens op 9 april 2014 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd, onder een bijlage 13sexies. Dit betreft de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werpt een gebrek aan samenhang op tussen de bestreden beslissingen en meent dat het beroep bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van drie beslissingen. Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de drie verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens wordt ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde om reden dat de elementen die zij aanvoert ter staving van haar aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel en inreisverbod.

Het opgelegde inreisverbod is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 2 mei 2013 werd afgeleverd en vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. Er wordt geenszins betwist dat er geen samenhang zou zijn tussen de tweede en de derde bestreden beslissing, echter wordt de samenhang in vraag gesteld voor wat betreft enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de tweede en de derde bestreden beslissing. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat er wel samenhang is omdat de verschillende beslissingen allemaal op dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Dit betoog kan echter niet gevolgd worden. De loutere kennisgeving van de beslissingen op dezelfde dag zonder dat wordt aangetoond dat de beslissingen een connectie hebben wat betreft hun inhoud en een invloed kunnen hebben op de wettigheidscontrole van de andere beslissingen, maakt op zich niet dat er samenhang is.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 9 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn het aan de verzoekende partij opgelegde bevel en inreisverbod van 9 april 2014.

De Raad herinnert er aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vraagt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting om het beroep ontvankelijk te verklaren voor wat betreft de eerste beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betwist dat zij geen enkel nieuw element zou hebben ingeroepen in haar aanvraag van 14 juni 2013. Zo stelt zij dat zij nieuwe schoolrapporten en attesten van de kinderen heeft bijgevoegd en dat zij nu nog langer op het grondgebied verblijven hetgeen wel een nieuw element is. Verder meent ze dat de bestreden beslissing stereotiep werd gemotiveerd omdat gewoonweg werd verwezen naar het feit dat de ingeroepen elementen reeds in eerdere aanvragen werden aangehaald.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat in de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel nieuw element werd ingeroepen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die de verzoekende partij zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Bovendien bekritiseert de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre de verzoekende partij doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht zal het middel verder worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Hieruit volgt dat de aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard indien de elementen ingeroepen ter staving van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen bij vorige aanvragen.

De verwerende partij verwijst naar de aanvragen van 3 september 2010, 31 januari 2011 en 30 april 2012. Al deze aanvragen werden reeds onontvankelijk verklaard.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar laatste aanvraag om machtiging tot verblijf volgende elementen heeft aangevoerd ter staving van haar aanvraag:

- dat zij voldoen aan het criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009;
- dat zij een asielaanvraag hebben ingediend op 7 juli 1999, welke werd afgewezen en waarvan hun beroep op 9 oktober 2000 door de Raad van State werd verworpen;
- dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2001 pas op 27 december 2007 ongegrond werd verklaard en dat zij zich aldus gedurende al die jaren geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving, dat hun kinderen school lopen sedert 1999.

In haar aanvraag van september 2010 blijkt dat de verzoekende partij net dezelfde buitengewone omstandigheden heeft uiteengezet. Ook in de aanvraag van januari 2011 werden dezelfde buitengewone omstandigheden uiteengezet, net als in de aanvraag van 30 april 2012. Aldus heeft de verwerende partij terecht geoordeeld dat de buitengewone omstandigheden die werden aangehaald in de laatste aanvraag reeds werden ingeroepen in haar vorige aanvragen. Het loutere feit dat zij ondertussen langer in België verblijft, wijzigt hier niets aan. Dit valt onder de duur van haar verblijf in België waarvan verweerder reeds heeft geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ook het loutere feit dat er nieuwe schoolattesten werden gevoegd, wijzigt niets aan de ingeroepen buitengewone omstandigheid dat de kinderen school lopen sinds 1999 en welke reeds werd beoordeeld naar aanleiding van de vorige aanvragen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de door haar ingeroepen bepalingen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU